

stadsprojektet til at køre, nu så ikke vil medvirke til at løse problemerne for Danmarks Radio, når det nu er sådan, at Danmarks Radio kommer i nogle svære økonomiske vanskeligheder på grund af, at den udflytning blev betydelig dyrere, end man havde budgetteret med, og måske nok også dyrere, end man kunne have forudset. Undersøgelsen vil jo – måske – vise, hvordan de ting hænger sammen.

Så kan man selvfølgelig også sige: Jamen selv om der så var et vist politisk ansvar i starten, så har Danmarks Radios bestyrelse jo ansat de mennesker, som har stået for de her dispositioner, og der er begået fejl også ud over den at beslutte sig til at flytte ud i Ørestaden på et ufuldstændigt økonomisk beslutningsgrundlag, så der må det vel falde tilbage på Danmarks Radios bestyrelse og de skiftende generaldirektører og de skiftende formænd. Man kan vel så sige: Jamen så er det jo en sag imellem Danmarks Radio og befolkningen, hvordan det her er gået galt.

Men der må man jo fastholde, at et eller andet ansvar har man vel også, når man nu har udpeget de bestyrelser og de bestyrelsesformænd, som åbenbart har ansat de forkerte mennesker, og som har truffet de forkerte beslutninger. Det er jo en realitet, at det er Folketingets partier og regeringen, som bestemmer, hvem der skal sidde i Danmarks Radios bestyrelse. Nogle partier har oven i købet draget den meget interessante konklusion, at mennesker, som har været centralt placeret i beslutningsprocessen hele vejen igennem og har været med til at begå alle fejl, stadig væk er uhyre velkvalificerede til at sidde i Danmarks Radios bestyrelse.

Når man er i den situation, så synes jeg, det ville være rimeligt og fornuftigt, at man fandt en økonomisk løsning. Den økonomiske løsning kunne jo godt være, at man afsatte nogle penge til Danmarks Radios drift. I Enhedslisten har vi sagt, at vi synes, at staten i stedet for skulle investere nogle penge ikke sådan i det økonomisk optimale, men dog i noget, som har værdi og bevare sin værdi i fremtiden, nemlig Danmarks Radios koncertsal. Der er også nogle, der siger, at Danmarks Radios koncertsal bliver sådan en slags nationalt klenodie, der kan vises frem mange år i fremtiden som et eksempel på visionært byggeri, og hvis det forholder sig sådan, er det vel ret oplagt, at staten er med til at påtage sig et ansvar for et byggeri, der var mere visionært end måske økonomisk realistisk.

Vores udgangspunkt her er altså, at det forslag, vi har fremsat er en fornuftig model for at

sikre Danmarks Radios kvalitet i fremtiden, og at det også er udtryk for, at et politisk flertal i Folketinget, hvis man vedtog det her, ville påtage sig et ansvar for de beslutninger, man har truffet.

Der har jo i den sammenhæng været noget diskussion af, hvorvidt de øvrige partier i Folketinget i den her sag var bundet af medieforliget. Det er jo i forhold til behandlingen af Danmarks Radios økonomi klart sagt af kulturministeren i et svar til mig, at sådan forholder det sig ikke. Det var, fordi jeg spurgte ministeren, om Dansk Folkeparti havde vetoret i forhold til Danmarks Radios økonomi, og der fik jeg klart det svar, at det havde Dansk Folkeparti ikke. Det har også været sådan, at når vi har snakket om Danmarks Radios økonomi, har kulturministeren været så venlig også at inddrage det parti, der står uden for medieforligskredsen, i nogle af drøftelserne. Så det er forholdsvis indlysende, at der ikke er tale om noget forligsbrud, hvis man stemmer for det her forslag.

Det har SF så også valgt at drage konklusionen af, og det vil jeg sige at jeg meget glad for, for det viser, at der i hvert fald er ét parti i Folketinget ud over Enhedslisten, som faktisk fokuserer på at finde en løsning for Danmarks Radio, som er holdbar.

Men tilbage står jo ikke en forundring over, at Dansk Folkeparti, Venstre og Konservative stemmer imod, for fra den side har det jo hele tiden forlydt, at det må Danmarks Radio selv klare: Den kvalitetsforringelse, der kommer i Danmarks Radio er ikke vores ansvar, vi har ikke noget med det at gøre, vi har intet ansvar, det er de andres skyld, her er ikke noget at komme efter, her er ikke fejlet noget ind under gulvtæppet, alt er i den skønneste orden. Vi ved det; den sædvanlige svada fra de partier. Men Socialdemokraterne har jo gang på gang stået heroppe og tordnet løs mod den regering, der ikke ville redde Danmarks Radio. Gang på gang har man tordnet løs, gang på gang har man sagt, at man var villig til at skaffe de fornødne midler. Det, vi bare kan konstatere nu, er, at når man så får muligheden, stemmer man ikke for.

Igen vil jeg sige, at jeg synes, man skulle overveje, om det virkelig er sådan, at den konservative kulturminister stillet over for kritik fra oppositionens side af den måde, han behandler Danmarks Radio på, når det handler om økonomien, med et slet skjult smil skal kunne sige til Socialdemokraterne og De Radikale: I har ikke selv stillet nogle forslag om, hvor pengene skulle